

Waarom zoveel clubs uit volleybal en basketbal sneuvelen

Gazet van Antwerpen - 06 Feb. 2019

Amper een seizoen passeert of een ereklasser (m/v) uit volleybal of basketbal kapseist.

Sinds de eeuwwisseling zijn al zo'n twintig clubs gesneuveld - zomaar voor de vuist weg Topvolley Antwerpen in het volleybal en gewezen landskampioen Bree, Pepinster en Ieper in het basketbal. En nu dreigen ook de noodlijdende volleyballers van Menen en Gent (vrouwen) op deze zwarte lijst te belanden. Wim Lagae, sporteconoom aan de KU Leuven, ziet vijf redenen voor die kaalslag in onze zalen.

1 Krimpemde media-aandacht

Situatie : Vergeleken met twintig, dertig jaar geleden ruimen kranten veel minder plaats in voor de twee grootste zaalsporten. Play More covert elke week eerste klasse (net als Sporza, een keer per maand), maar massale kijkcijfers levert dat niet op.

Wim Lagae : "Koning Voetbal kannibaliseert steeds meer de kleinere sporten. Voetbal neemt vanaf vrijdagavond 20.30u tot zondagavond 20.30u het hele tv-weekend in. Ook het veldrijden heeft een explosie gekend. De zaalsporten ondervinden ook toenemende concurrentie van een nieuwkomer als het hockey. En als er toch eens een match uitgezonden wordt, blijken de kijkcijfers laag. Zouden zaalsporten op hun zaterdagavond niet gevoelig zijn voor het steeds grotere aanbod van ander entertainment? Conclusie: de groten – voetbal en wielrennen - worden groter, terwijl de rest steeds harder moet vechten."

2 Amateurisme in het bestuur

Situatie : In de bestuurskamers zitten vaak goedwillende amateurs. Veel teams kreun(d)en onder dramatische budgetteringen.

Wim Lagae : "Hoe teams als Oostende, Antwerp Giants, Roeselare of Maaseik in moeilijke omstandigheden toch al jarenlang een zekere stabiliteit bezitten, is knap. Maar het klopt natuurlijk dat er evenveel voorbeelden zijn van bestuurslui die hun vereniging slecht leiden, zonder al te veel aandacht voor een correcte boekhouding. Veel te veel clubs uit basketbal of volleybal besteden een veel te groot percentage aan spelerslonen. Clubs uit kleinere gemeentes als Zoersel of Menen zouden misschien beter een niveau zakken, waar ze met eigen jeugd aan de slag kunnen. Dat verstevigt meteen de lokale binding."

3 Afhankelijkheid van weldoeners

Situatie : Veel clubs overleven dankzij één mecenas en/of sponsor.

Wim Lagae : "Net zoals wielrennen bezitten de zaalsporten een kwetsbaar business-model. Toen de mecenasen Andy Rihs en Oleg Tinkov verdwenen, verdwenen ook hun wielerploegen. In de zaalsporten is dat vaak extra spijtig omdat een hele jeugdwerking mee kapseist. Je kan beter vijf grote sponsors hebben en een sterke raad van bestuur dan afhankelijk te zijn van één individu. KV Oostende kon het vertrek van Marc Coucke beter doorstaan dan destijds basketbalclub Ieper de ondergang van Lernout&Hauspie. Menen dreigt hetzelfde verhaal te worden."

4 Eenzijdige inkomsten

Situatie : Inkomsten uit tv- gelden, ticketing of transfersommen bestaan amper in de zaalsporten.

Wim Lagae : "Een voetbalclub kan met één transfer zijn budget rondkrijgen. Bovendien staan de toeschouwersaantallen onder druk. De catering en de vip- ontvangst zijn meestal belangrijker dan de kaartenverkoop. Onderschat ook niet hoeveel vrijwilligers er nodig zijn om één match in goede banen te leiden, wat anno 2019 steeds moeilijker wordt. Grote broer voetbal kan zelfs leren van de manier waarop in sommige zaalclubs de fan echt als een klant behandeld wordt. Het voetbal moet veel minder vechten voor elke euro en voor elke fan."

5 Sportieve achteruitgang

Situatie : In de jaren negentig wedijverden Maaseik, Roeselare en Racing Mechelen met de beste teams van het Oude Continent, maar andere competities zijn ons sportief voorbijgestoken.

Wim Lagae: "Die achteruitgang valt perfect te vergelijken met het voetbal. Dat is puur een kwestie van schaalgrootte. Met onze markt van elf miljoen inwoners kunnen we niet opboksen tegen grotere landen. Nochtans floreren de nationale ploegen in volleybal en basketbal als nooit voorheen. Althans bij de vrouwen, waar zich ook aansprekende figuren bevinden als Ann Wauters, Kim Mestdagh of Lise Van Hecke. Het succes van de nationale teams vertaalt zich evenwel niet in op clubniveau."